

**БДЕЎБУД
ДАЛДАЧУ**

**ДНЕВНА
СВЕТЛИНА**

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

DAVID BALDACCI
DAYLIGHT

Copyright © 2020 by Columbus Rose, Ltd.
All rights reserved

Превод © *Милко Стоименов*
Худ. оформление © *Николай Пекарев*
Снимка на корицата © *Alamy*

ОБСИДИАН
София 2022

ISBN-978-954-769-533-7

1

Всичко ще се реши сега.

Специален агент Атли Пайн седеше във взетата под наем кола в покрайнините на Андерсънвил, Джорджия, в компанията на асистентката си Каръл Блум.

Тя намери името в списъка с контакти в телефона си, избра номера и се заслуша в сигнала „свободно“.

– Пайн, колко мило, че се обаждаш! – заяви пропит със сарказъм глас.

Той принадлежеше на Клинт Добс, шефа на подразделението на ФБР във Финикс, Аризона. Именно Добс бе разрешил на Пайн да си вземе „отпуск“, за да открие какво се е случило с близначката ѝ Мърси, отвлечена от дома им в Андерсънвил преди трийсет години. Атли Пайн, тогава на шест, едва не бе изгубила живота си онази нощ.

– Съжалявам, сър, бях малко заета.

– Доколкото разбрах, си била *много* заета. Разкрила си серия убийства и си предотвратила няколко други, като междувременно едва не си хвъркнала във въздуха, а накрая си научила удивителни неща за собственото си минало. Бюрото май трябва да ти даде бонус към заплатата.

– Явно сте получили информация по други канали.

– Да, може и така да се каже, тъй като ти не си направи труда да се свържеш с мен.

– Въпросният източник на информация да не би да е Еди Ларедо?

Ларедо, също специален агент на ФБР, бе изпратен в Джорджия, за да помогне на Пайн в разследването на серия убийства. Двата се познаваха отпреди и отношенията им можеха да се определят като сложни, но тя бе убедена, че проблемите помежду им са останали в миналото.

– Разполагам с достатъчно източници на информация. Какво ново откри около изчезването на сестра ти?

– Като тийнейджърка майка ми помогнала на полицията в операция срещу мафията. Било през осемдесетте. Тя била къртицата. Един от арестуваните, Бруно Винченцо, бил осъден и попаднал в затвора, където бил убит. Бруно имал брат, Ито, който живеел в Джърси. Очевидно Ито разбрал какво се е случило и обвинил майка ми за смъртта на брат си. Открил къде живеем, дошъл в Джорджия и отвлякъл сестра ми.

– Знаеш ли нещо повече за този Ито? Жив ли е още?

– Проверих официалната онлайн база данни на щата. В нея няма смъртен акт, но е възможно Ито да не е починал в Ню Джърси. Открих още, че е живял в Трентън. Имам адреса му там. Къщата е собственост на сина му, Теди Винченцо.

– Възможно е Теди да е наследил къщата, което означава, че не е изключено баща му наистина да е мъртъв. Да не е обичал студените зими в Джърси, да се е преместил във Флорида и там да е приключил земният му път. При това положение ще ти бъде трудно да го откриеш, Пайн.

– Но мога да говоря с негови роднини. Да науча нещо полезно.

– Стига те да пожелаят да говорят с теб. Къде е този Теди Винченцо?

Пайн въздъхна.

– В затвора във Форт Дикс.

– Да... крушата не пада по-далече от дървото. Но поне е в Джърси. В Трентън ли искаш да отидеш сега? За-

това ли ми се обади най-после? – В гласа на Добс прозвуча остра нотка, но Пайн не се впечатли особено.

– Не виждам друг вариант.

– Така ли? Май не сме на едно мнение по този въпрос, Пайн.

– Трябва ми още малко време. Забавих се заради убийствата, които разследвах. Ако не бяха те, щях да постигна по-голям напредък.

– Искаш да кажеш, че макар да си била в отпуск, си продължила да работиш като федерален агент?

– Точно така.

– Съгласен съм с теб, Пайн – заяви Добс, за нейна изненада. – Свърши страхотна работа, както вече споменах. Ако зависеше от мен, щях да ти отпусна толкова време, колкото ти е необходимо, но въпреки че съм шеф на ФБР в Аризона, аз също си имам началници, и то доста. Някои хора в Бюрото вече недоволстват.

– Не подозирах, че съм толкова популярна – отвърна рязко Пайн. – И кой се оплаква?

– Ще започна с двамата агенти, които пратих в Шетърд Рок да те заместват, макар че си имат достатъчно работа. Те не са никак доволни от ситуацията, защото ти може да си свикнала да действаш без партньор и без подкрепата на Бюрото, но те не са. Освен това трябваше да изпратя и секретарка, понеже Каръл е с теб. И макар че живеем в двайсет и първи век, фактът, че си... нали се сещаш...

– Фактът, че съм жена, кара онези двамата да си мислят, че не ставам за агент?

– По-скоро, че се радваш на специално отношение... което си е така, в интерес на истината. Още куп хора подхвърлят, че и те имат проблеми, но това не им пречи да стават рано и да ходят на работа всяка сутрин. Защо тогава това да не важи и за теб?

– Вие ми казахте да приключа с тази история, ако искам да остана в Бюрото – сопна се Пайн. – Единственият начин да го направя е, като открия сестра си!

Блум постави ръка на рамото на Пайн, за да я успокои.

– Разбирам, че си ядосана, Пайн, но не забравяй с кого, по дяволите, разговаряш!

Атли си пое дълбоко дъх.

– Трябва ми още малко време, сър. Само още няколко дни.

Добс мълча толкова дълго, че тя започна да се опасява да не е затворил.

– Трентън, Ню Джърси, а?

– Да – отвърна тихо тя.

– Странна работа... Започнах в Трентън преди повече години, отколкото мога да си спомня. Тогава градът преживяваше трудни времена. И сега е същото. – Добс замълча и после добави: – Добре, още няколко дни. Ако се нуждаеш от помощ или информация, звънни на колегите там и кажи, че се обаждаш от името на Клинт Добс. Няма да ти повярват, но ще повярват на мен, когато им кажа, че това е самата истина.

Пайн се обърна към асистентката си с широко отворени очи.

– Не го очаквах...

– Нито пък аз, Пайн. Току-що ми хрумна. Но искам да бъда пределно ясен: трябва да приключиш този случай и да се върнеш на работа. Разбра ли ме? Бюрото ти плаща заплата, за да работиш за него. Знам, че ти казах да разследваш отвлечането на сестра си, за да се пребориш с демоните от миналото, но в крайна сметка проблемът си е твой, а не мой. И не мога да се занимавам само с теб. Отговарям за няколкостотин агенти и всеки има някакъв проблем. Ясно ти е, нали?

– Да, сър. Напълно. И съм ви много благодарна. Благодаря ви за...

Но Добс вече беше затворил.

Пайн бавно свали телефона си.

– Дръж се, Ню Джърси, идваме!

2

След два дни Пайн шофираше взетата под наем кола в едно от работническите предградия на Трентън. И си мислеше какво ли ще каже на Антъни Винченцо, Тони, който понякога отсядаше в къщата на баща си Теди, който пък очевидно я бе наследил от своя баща Ито Винченцо. Пайн не искаше да си губи времето с неизбежните бюрократични процедури, съпътстващи намерението да посети Теди Винченцо в затвора. Тя бе готова да го направи, но само в краен случай. Тони бе далеч по-удобен вариант. Но пък нервите ѝ бяха така опънати, че ако Тони откажеше да ѝ помогне, тя като нищо можеше да го застреля.

Като внук на Ито Винченцо, Тони може би знаеше нещо за дядо си – например къде да го намери, ако още е жив.

А така Пайн можеше да открие сестра си. Нали тъкмо това бе причината да дойде в Трентън? Пътят към разкриването на истината за случилото се с Мърси се оказа прекалено дълъг и мъчителен и в някои дни крайната цел ѝ се струваше толкова недостижима, колкото и изкачването на Еверест. Но сега Пайн най-после бе постигнала пробив в разследването и нямаше да се откаже. И ако трябваше да отдели още няколко дни, добре, щеше да го направи. Желанието да открие сестра си бе пламнало с нова сила след онази среща с педофила, отвлякъл момиче в Колорадо. Заради гнева, подхранван от спомена за отвличането на собствената ѝ сестра, Пайн наруши всички правила на Бюрото и едва не преби мъжа до смърт. Тогава Клинт Добс ѝ даде ултиматум: да реши личните си проблеми, свързани с изчезването на Мърси, или да си търси друга работа. Сега обаче Атли Пайн не се нуждаеше някой да я мотивира – нито Добс, нито който и да било друг. Беше готова да размени кариерата си във ФБР срещу издирването на сестра си.

Това означава, че ако не науча какво се е случило с Мърси, ще трябва да се откажа не само от работата си. Ще трябва да се откажа от целия си живот до момента.

След като направи това признание пред самата себе си, Пайн изпита едновременно чувство на страх и усещане за свобода. Паркира на улицата, на която се намираще скромното жилище на Винченцо, но не пред него, а през три къщи, които по нищо не се отличаваха една от друга. Носеше си глока като основно оръжие и помалката берета нано в кобур на глезена като резервно, в случай че нещо се обърка, както често се случваше в работата ѝ.

Всички къщи наоколо бяха високи етаж и половина, със силно скосени покриви, покрити с битумни керемиди, над 120 квадратни метра посредствена архитектура. Районът очевидно бе застроен в годините след Втората световна война – такива квартали с прави улици и еднотипни къщи бяха изникнали край всеки град в страната в рамките на едно десетилетие, след като „момчетата“ се бяха върнали от бойните полета, където се бяха сражавали с Хитлер, Мусолини и Хирохито. Девет-десет месеца по-късно в подобни квартали се бяха родили милиони бебета, за да поставят началото на т.нар. бейби бум. Днес някогашните бейбибумъри бяха заели полагащото им се място като баби и дядовци на бебета от У и Z поколенията. Резултатът бе стар квартал, застроен с грохнали от годините къщи, в който живееха както възрастни, така и току-що проходили обитатели.

Макар на пръв поглед къщите да изглеждаха еднакви, между тях имаше видими разлики. Някои дворове бяха грижливо окосени и добре поддържани. Фасадите и стрехите бяха прясно боядисани. Пощенските кутии стояха върху стабилни метални колове, а на редовно почистваните алеи отпред бяха паркирани измити автомобили.

Не всички домове можеха да се похвалят с подобно отношение. В някои дворове колите по алеите стояха не

на гумите си, а върху бетонни блокчета. Шумът от пневматични инструменти и дизелови генератори подсказваше, че част от къщите са превърнати – законно или не – в работилници. Боята по фасадите на тези къщи се лющеше, а стъклата на входните врати често липсваха. Пощенски кутии или нямаше, или едва се държаха на разкривени колчета. По алеите имаше повече плевели, отколкото асфалт или чакъл.

Пайн преброи три къщи с дупки от куршуми по фасадите, а видя и една опасана с жълта полицейска лента, която се полюшваше на вятъра.

Домът на Тони Винченцо попадеше в категорията на неподдържаните. Не че за Пайн имаше значение. Тя се интересуваше единствено от спомени и веществени доказателства, които да подсказват, че дядо му Ито е сред замесените в кошмара от детството ѝ.

Пайн слезе от колата и впери поглед в предната врата. Преди много години собственик на тази къща е бил самият Ито Винченцо. Тук беше живяло семейството, което двамата с жена му бяха създали. Пайн нямаше представа що за съпруг и баща е бил Ито. Но след като бе отвлякъл едно малко момиче и едва не бе убил друго, тя бе склонна да подложи на съмнение – меко казано – родителските му умения.

Тони Винченцо работеше в разположената наблизко военновъздушна база Форт Дикс. На нейна територия се намираше и едноименният федерален затвор, където баща му, Теди, излежаваше присъдата си. Може би синът беше предпочел да остане близо до баща си. Нищо чудно Тони да посещаваше редовно Теди и да беше научил от него разни истории за дядо си, които да ѝ разкаже.

Пайн тръгна по тротоара. Бетонът беше напукан и неравен, съсипан от десетилетия липса на поддръжка, в които бе замръзвал през зимата и се бе напичал през лятото. Тя си представяше как Ито Винченцо, човекът, отвлякъл сестра ѝ, онзи, който едва не бе убил самата нея, върви по същия тротоар преди много години. Мисълта

я остави без дъх. Пайн спря, наложи си да се овладее и продължи напред.

Тя застана пред входа и надзърна през едно от страничните стъкла до вратата. Не видя никакво движение в къщата. Ако Тони бе тръгнал по стъпките на баша си, вероятно бе взел мерки да прикрие престъпната си дейност. Хора като него обикновено вършеха мръсните си дела в мазето или на друго място, далече от любопитни погледи. В същото време обаче той работеше във Форт Дикс, което предполагаше, че не нарушава закона. Пайн почука, но никой не ѝ отговори. Почука отново със същия резултат. Накрая погледна наляво към съседната къща, където на предната веранда в люлеещ стол седеше възрастна жена и плетеше. Макар и слънчево, навън бе хладно и жената се бе наметнала с яркооранжев шал. Прошарената ѝ коса беше добре поддържана, но тук-там – също като слънчевата светлина през облак – прозираше розовият ѝ скалп. Тя сякаш не обръщаше внимание на Пайн. Носеше очила и беше свела поглед към плетката си: бод, намятане, изтегляне през бримката. Дворът ѝ бе добре поддържан, а верандата бе оградена от лехи със зимни хризантеми, които придаваха колорит на иначе сивия и студен пейзаж.

– Тони си е вкъщи – каза тихо възрастната жена.

Пайн отиде до другия край на верандата на Винченцо и опря ръка на дървения парапет.

– Познавате ли го?

Жената кимна едва забележимо, без да вдигне очи.

– Но не познавам вас.

– Казвам се Атли.

– Странно име за момиче.

– Да, чувала съм го и преди. Е, значи Тони е тук?

– Видях го да се прибира преди час. Не е излизал след това.

– Сам ли беше?

– Не знам. Но не видях друг човек с него.

През цялото време старицата говореше тихо, без да отмества поглед от куките за плетене. Ако някой застанеше малко по-далече от Пайн, нямаше да чуе и дума.

– Добре, благодаря за информацията.
– Ще го арестувате ли? От полицията ли сте?
– Не... И, да, ченге съм – отвърна Пайн.
– Защо тогава чукате на вратата му?
– Искам да му задам няколко въпроса.
– Той работи във Форт Дикс.
– Да, чух.
– Въпросите ви вероятно няма да му харесат.
– Вероятно. Той целогодишно ли живее тук? Така и не успях да разбера.

– Идва и си отива, когато му скимне. Не се държи добре с мен. Обижда ме и пикае върху цветята ми. Освен това не харесвам приятелите му. А навремето кварталът ни беше толкова хубав... Но вече не. Сега просто искам да оцелея.

– Благодаря.

– Не ми благодарете. Това хлапе носи само неприятности. Внимавайте с него!

– Непременно.

Пайн отиде до входната врата и почука отново.

– Антъни Винченцо? – извика тя.

Нищо. Минаха една... две... три секунди. А после се чу нещо. И не какво да е!

От вътрешността на къщата долетя трясък. Пайн бе чувала този звук много пъти.

Някой бе изритал задната врата. Последва друг познат звук: бързи стъпки, които се отдалечават. Заподозрените винаги се опитваха да избягат от нея. Имаха си причини. Пайн също си имаше причини да не го допусне.

Тя прескочи парапета на верандата, а старицата найсетне вдигна поглед от куките и преждата.

– Гледай да спипаш този мръсник! – заяви тя и на лицето ѝ, покрито цялото с дълбоки бръчки, изгря усмивка.

Пайн вече беше на тротоара. Само след пет крачки тичаше с пълна сила.

Вдишвай през носа, издишвай през устата. Движи ръцете, краката сами ще ги последват.